

Sygn. akt III S 148/17

POSTANOWIENIE

Data 7 września 2017r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący -Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk (spr.)

Sędziowie SO Leszek Dąbek

SR del. Daniel Gierak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 września 2017r.

sprawy ze skargi **W. K.**

z udziałem **Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w Rybniku**

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie o sygn. I C 1216/16 Sądu Rejonowego w Rybniku

postanawia:

- 1. stwierdzić, że w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Rybniku pod sygnaturą I C 1216/16 nastąpiła przewlekłość postępowania;**
- 2. przyznać skarżącemu W. K. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 2.000 zł (dwa tysiące złotych);**
- 3. oddalić skargę w pozostałym zakresie;**
- 4. zwrócić skarżącemu kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem opłaty od skargi .**

SSR del. Daniel Gierak SSO Magdalena Balion - Hajduk SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III S 148/17

UZASADNIENIE

W. K. wystąpił ze skargą o stwierdzenie przewlekłości w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w Rybniku pod sygnaturą akt I Nc 354/16 (I C 1216/16), domagając się wydania temu Sądowi zlecenia rozpoznania sprawy w terminie jednego miesiąca od rozpoznania skargi, przyznania kwoty 20 000 zł oraz zasądzenia kosztów postępowania. Skarżący wskazał, że od 29 stycznia 2016r. Sąd Rejonowy nie wydał ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie i nie doręczył zażalenia. W ocenie skarżącego, przerwy pomiędzy poszczególnymi czynnościami Sądu były rażąco długie.

Prezes Sądu Rejonowego w Rybniku zgłosił swój udział w sprawie i wniósł o oddalenie skargi. W jego ocenie, nie doszło do przewlekłości postępowania z przyczyn zawinionych przez Sąd. Wskazał na trudną sytuację kadrową Sądu.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Dnia 2 lutego 2016r. do Sądu Rejonowego wpłynął pozew o zapłatę. Tego samego dnia sprawa została zarejestrowana i skierowana na posiedzenie niejawne. Zarządzeniem z 18 lutego 2016r. referendarz sądowy zarządził przekazanie

akt sprawy Przewodniczącej Wydziału, która 26 lutego 2016r. zarządziła przedłożenie akt sprawy sędziemu zgodnie z podziałem czynności celem rozważenia przekazania sprawy według właściwości miejscowej. Postanowieniem z 1 kwietnia 2016r. Sąd Rejonowy w Rybniku stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Legnicy. Dnia 20 kwietnia 2016r. wpłynęło zażalenie powoda na powyższe postanowienie. Postanowieniem z 1 lipca 2016r. uchylono w całości postanowienie z 1 kwietnia 2016r. Dnia 5 lipca 2016r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Z kolei 26 lipca 2016r. wpłynął sprzeciw od nakazu zapłaty pozwanego, który zarządził przedłożyć sędziemu zgodnie z podziałem czynności 29 lipca 2016r. Zarządzeniem z 18 listopada 2016r. dokonano kontroli formalnej wniesionego sprzeciwu oraz polecono przedłożenie akt sprawy sędziemu referentowi celem wyznaczenia terminu rozprawy. Dnia 28 listopada 2016r. sprawę wpisano do repertorium „C”. Postanowieniem z 31 maja 2017r. Sąd Rejonowy w Rybniku stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Kamiennej Górze.

Przedstawiony przebieg postępowania przed Sądem Rejonowym w Rybniku uzasadnia stwierdzenie, że w sprawie, której skarga dotyczy, doszło do przewlekłości postępowania (art. 12 ust. 2 w związku z art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki – Dz.U. z 2016 r., poz. 1259).

Sąd Rejonowy w Rybniku łącznie przez okres 15 miesięcy, tj. od wpływu pozwu 2 lutego 2016r. i wykonania 9 lutego 2016r. zarządzenia o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne do 1 kwietnia 2016r., kiedy to wydano postanowienie o stwierdzeniu niewłaściwości miejscowej (2 miesiące) nie podjął w sprawie żadnych merytorycznych czynności. Wskazać należy, że postanowienie o uchyleniu postanowienia z 1 kwietnia 2016r. wydano dopiero 1 lipca 2016r. (2 miesiące). Z kolei dnia 29 lipca 2016r. wydano zarządzenie o przedłożeniu sprzeciwu od nakazu zapłaty sędziemu, a zarządzeniem z 18 listopada 2016r. referendarz sądowy dokonał kontroli terminowości wniesionego sprzeciwu oraz zarządził przedłożenie akt sprawy sędziemu referentowi celem wyznaczenia terminu rozprawy (3 miesiące i 18 dni). Nadto, od wydania zarządzenia 28 listopada 2016r. o wpisaniu sprawy do repertorium „C” do wydania postanowienia z 31 maja 2017r. upłynęło 8 miesięcy.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy nie dopatrył się okoliczności usprawiedliwiających wskazaną opieszałość Sądu Rejonowego w rozpoznawaniu sprawy. Podkreślenia wymaga, że czynności związane z wydaniem rozstrzygnięcia w przedmiocie właściwości miejscowej sądu nie należą do skomplikowanych. Wskazane w odpowiedzi na skargę okoliczności nie usprawiedliwiają opieszałości Sądu Rejonowego w rozpoznawaniu sprawy, albowiem postępowania takiego nie można uzasadniać sytuacją kadrową Sądu.

Skarga zasługiwała zatem na uwzględnienie, o czym Sąd orzekł jak w pkt. 1 sentencji na mocy art. 12 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy.

Konsekwencją treści skargi oraz stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Rybniku o sygn. akt I C 1216/16 jest przyznanie skarżącemu od Skarbu Państwa kwoty 2 000 zł, jako odpowiedniej sumy pieniężnej. Ustalając wysokość powyższej kwoty, Sąd Okręgowy miał na uwadze zarówno przeciętny czas trwania czynności związanych z wydaniem rozstrzygnięcia w przedmiocie właściwości miejscowej sądu, jak i wskazany okres bezczynności Sądu w tym przedmiocie.

Zasądzona suma z jednej strony ma na celu zapewnienie materialnej satysfakcji za przewlekłość postępowania w sprawie i redukcję negatywnych efektów przedłużającego się postępowania dla skarżącego, z drugiej zaś oddziaływanie na Skarb Państwa, z którego środków kwota ta zostanie wypłacona. Dlatego, orzeczono jak w pkt. 2. sentencji postanowienia, w oparciu o normę art. 12 ust. 4 wskazanej ustawy.

W pozostałej części skargę oddalono jako bezzasadną, gdyż uwzględnienie żądania sumy wyższej niż kwota zasądzona, nie znajdowało oparcia w stanie faktycznym sprawy. Kwota ta byłaby bowiem nadmierna względem powyższych kryteriów. Zbędnym okazało się również nakazanie Sądowi Rejonowemu podjęcia wskazywanych we wniosku

czynności, wobec wydania rozstrzygnięcia z 31 maja 2017r. Skarga w tej części została zatem oddalona jako bezzasadna, w oparciu art. 12 ust. 1 wskazanej ustawy, jak w pkt. 3. sentencji postanowienia.

Uwzględniając skargę, orzeczono z urzędu jak w pkt. 4 sentencji postanowienia o zwrocie uiszczonej opłaty w kwocie 200 zł, zgodnie z treścią art. 17 ust. 3 wskazanej ustawy.

SSR (del.) Daniel Gierak SSO Magdalena Balion - Hajduk SSO Leszek Dąbek